

Barbora Langová

Byla jedna holčička...

Jednou v noci plul velký kulatý měsíc po obloze a svítil tak silně, že jsem nemohla vůbec usnout. Povalovala jsem se na posteli a najednou cosi lehce zaťukalo na mé okno. Nejprve jsem se rychle schovala pod peřinu, ale zvědavost mi nedala, a tak jsem pomalu vylezla a šla se k oknu podívat. Opatrně nahlížím, co to asi klepalo. Tu vidím maličkou holčičku, v krásných fialových šatičkách sedět na parapetu mého malého okénka. No té se přece nemusím bát, říkám si a pouštím ji oknem do pokoje. „Ahoj, kde se tu bereš? A odkud jsi?“ Běží mi hlavou tisíc různých otázek a je rázem po spaní! „Také tě zdravím, Barunko, jmenuji se Levandulka a pomocí mých perleťových křidélek jsem přiletěla až z květinového světa,“ povídá ta mini holčička. „Ty mě znáš, Levandulko?“ ptám se zvědavě. „Slyšela jsem o tobě, Barunko, že jsi malá lidská bytost, co ráda píše o květinách a hlavně o těch léčivkách. Tak jsem přiletěla se s tebou seznámit a nějaký ten příběh si vyslechnout“, povídá mi hezky česky. Tak to je lepší než ten nejlepší sen, co se mi kdy zdá! Budu mít tedy novou kamarádku až z květinového světa, no to je tedy pecka! „Tak si sedni, Levandulko, tady ke mně na postel a já ti povím pohádku, kterou jsem právě včera dopsala. Tiše, začínám!“

Byla jedna holčička, jménem Hanička,
ve tváři s pihami od sluníčka.
Velmi hodná, plavých vlasů,
sudičky přidaly jí i velkou krásu.
Žila v našem městečku,
v domečku na zeleném kopečku.
Bydlela s maminkou i tatínkem,
co byl zdejší hrobníkem.

„Jé, nebude to strašidelné? Já se nerada bojím!“ špitla Levandulka.
„To se neboj a poslouchej, jak to bude pokračovat“, odpovídám.

A ten její dětský svět,
narušil zlý COVID, pán KAZISVĚT.
Kudy prošel, šířil VIR,
hned se každý nakazil. Řítil se na koni naším světem,
nákazu předával stařenkám i dětem.
Nebyly léky, každý se bál,
rychle si obydli desinfikoval.

„Ty VIRY, to jsou jako u nás v květinovém světě mravenci, ne? Před nimi se musíme mít na pozoru a chránit si své domečky!“ informuje mě zase ta fialová holčička.
„Vidím, že také čelíte nástrahám. Máme teď všichni těžkou dobu, poslouchej dál!“

Barevné roušky se na strojích šily,
lidičky v nich na nákup chodili.
A v práci nosili ochranné štíty,
doufali, že budou před virem skryti.
Utichla zábava, zavřeli kina,
každá nemocnice se rychle plnila.
Odvážní lékaři, statečné sestry,
odebírali vzorky na nutné testy.
Ta naše Hanička, jak chytrá byla,
vyprosit na hřbitov pomoc chodila.
U kříže klečela každý den i noc,
prosila zemřelé o pomoc.

„No já bych na hřbitov nešla sama ani za nic! To je ta Hanička odvážná holka!“ vykřikla rychle ta víla.
„Sedí se ti dobře?“ ptám se. „Jasně, velmi pohodlně, neboj a čti dál, jsem napnutá, jak to dopadne!“ odpověděla mi.

Tu zjevil se u hrobu duch v bílém hávu,
vtiskl jí do dlaně zázračnou trávku.
Místní hasiči si natáhli obleky,

rostlinku pomohli natrhat do deky. Bylinka podivná, kouzelná byla,
Hanička lístečky týden sušila.
V polní kuchyni čajík vařila
a potřebným autem jej vozila.

„Tahle rostlinka roste určitě i u nás!“ ozvala se opět Levandulka. „A bylo jí dost pro všechny?“
„Myslím, že ano, ale nebudu předbíhat!“ odpovídám a pokračuji.

Ta naše armáda, co chrání hranice,
pomohla s rozvozem Haničce nejvíce.
Nemocným i zdravým hned napít dala
a naše Zemička byla zase zdravá.
Covid, ten KAZISVĚT, už neměl síly,
uschnul jak větvička, nešířil viry!
Pohádka končí, diváci milí,
snad se i líbila, došli jsme k cíli.

„Mně se líbila moc, Barunko. Jsem ráda, že v ní vše dobře dopadlo!“ pochválila mě ta fialová holčinka. „Přeji i vašemu
lidskému světu, aby se zachránil, a kdybyste měli té rostlinky málo, zavolej po jarním nočním vánku mé jméno a já
přispěchám na pomoc!“
Poděkovala jsem té krásné víle, rozloučila se a zamávala jí na cestu domů...